

**JAK MĚ MÉ ŽIVOTNÍ
ZKUŠENOSTI DOVEDLY
AŽ K VĚDOMÍ**

MICHAELA MOSLEROVÁ

● — pointa

Jak mě mé životní zkušenosti dovedly až k vědomí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Michaela Moslerová

Jak mě mé životní zkušenosti dovedly až k vědomí – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Poselství mandaly:

Cítíte odpovědnost za svůj život a svou dospělost (zralost). Jste sami sebou, umíte být sami se sebou a jste sami se sebou spokojeni.

*Tato druhá nevybarvená mandala
je tu vložena přímo pro Vás.
Zkrášlete si tuto knihu i Vašimi aktuálními
pocity, dojmy, vjemy.
Prostě si ji vymalujte dle Vašeho uvážení
a k Vaší radosti.*

Pár myšlenkových pochodů
Pár myšlenek mých všedních dní

Tato kniha byla započata jako můj deník.
Deník pocitů, dojmů a myšlenkových pochodů...
Kam až se dostane, zhodnoťte už vy sami.

Předmluva

Tato kniha v podání deníku se dotkne toho, koho se má dotknout.

Pochopí ji ten, kdo ji má pochopit.

Osloví k zamyšlení ty, které má oslovit.

Není to klasický příběh, ale opravdu pár vyňatých dnů, příběhů mého života, které se mi opakují nebo které mě nejvíce zasáhly.

Právě za tyto nelehké, ale i ty krásné dny děkuji. Jsem za ně vděčná.

Právě tyto dny mě posunuly a posouvají dál v mém novém žití.

Užívám si nyní všechny dny s lehkostí, s úsměvem, s pozitivní náladou a je mi čím dál lehčeji a lépe.

Sama cítím a věřím, že kdo tuto knížku dočte až do konce, ucítí to samé co já.

Ucítí, jak se měnil můj záměr tohoto psaní mou samotnou změnou, mým pomalým posunem až k proměně mě samotné.

Začátek knihy Vás nemusí úplně oslovit, ale když se zvládnete překonat a dojdete alespoň do půlky, věřím, že pak už ji dočtete až do konce.

Mám to tak i já s jinými knihami. Někdy mi začátek jednoduše nesesedne, ale vždy se překonám a nakonec jsem většinou hodně překvapená a šťastná, že jsem se přemluvila a dočetla, a tak jsem mohla pochopit, co

mi měla přinést a co mi chtěla říct. A to mám přečtené opravdu stovky knih.

Každá mi něco přinesla a předala.

Každá je psaná jinak, ale právě tak, jak má být psaná a měla být podaná.

Toto mé první dílo jsem začala psát v roce 2017 a skončila jsem v roce 2023.

Šest let uteklo jako voda a já jsem úplně jinde a jsem šťastná, vděčná za to, kde jsem nyní.

Na vše nahlížím s pokorou a láskou.

To je to mé nynější vítězství.

Kdysi mi jedna moje kamarádka řekla, ať začnu psát. Přečetla si kousek mého pokusného začátku příběhu a byla tím nadšená. Věří, že to mám v sobě. Chvilí jsem nad tím přemýšlela, zda tohle není moje poslání, ale pak jsem to zavrhla, později na to zapoměla. Po nějaké době mi to řekl další člověk a o další roky později mi několik lidí v mém životě sdělilo, ať se pokusím alespoň založit svůj blog a píše vše, co jim vyprávím, co prožívám, co se mi neustále honí hlavou.

Dlouho jsem se rozmýšlela, zda vůbec chci a zda bych to vůbec zvládla, ale velice ráda čtu a s tím je spojené právě mé rádo by psané vyjadřování.

Již od školy sděluji informace raději v písemné formě. Je čas si promyslet to správné sdělení, správnou formu, volbu těch správných slov.

A tak jsem začala...

Jsem mladá, už šťastná, někdy bláznivá žena, která si užila dobré i zlé a má tolik zkušeností, že najednou má chuť se o ně podělit.

Možná se v některých příbězích najdete, za některé mě odsoudíte, za některé povzbudíte.

Uvidíte sami, posuďte sami...

a já se právě vrátila z jedné ze svých dalších dovolených, tentokrát z řeckého ostrova Kos, kde jsem si opravdu odpočala, zrelaxovala, nabrala nové síly a také jsem měla spousty času přemýšlet, a navíc číst další knihy od Michala Viewegha, ke kterému bych se určitě ještě někdy chtěla vrátit.

Po rozkoukání ve svém hnízdečku (mám tím na mysli svůj milující byteček) pouštím telku jako clonu, aby tu nebylo takové ticho... a tam zbystřím Jana Krause, kterého mám také ráda a vždy se uvolním přesně tak, jak říká název jeho pořadu Uvolněte se, prosím.

Poté přišla jedna z mých kamarádek, aby mi vrátila mého Bobíčka. To je můj malý zakrslý bílý mazlíček, králíček.

Dlouho jsme si povídaly, Bobík mezitím zkoumal místa svého domova, my stačily probrat dovolenou a téma se stále rozvíjelo... o vztahy, křečovitost, sobeckost, nemluvnost lidí kolem nás.

Pro mě je nejhorší, že lidé k sobě nejsou a nedokáží být opravdu upřímní. Často jako vrba slýchávám od různých kamarádů, známých, někdy i cizích lidí obě strany problémů a zjišťuji, že vlastně nejde o žádný „problém“.

Každý si jen různé situace a reakce vykládá jinak, jsme přeci každý opravdový, nenahraditelný jedinec, proto se ptejte, bavte se i o nepříjemných věcech (to je prosba i pro mě samotnou) a na světě bude hned lépe.

Myslím, že stačí lži, které nám hustí do hlavy každodenní média a naši „drazí“ politici.

Nooo, to jsem se zase rozpovídala...

Chtěla bych se zase vrátit a dále probrat svůj následný nečekaný večerní televizní program (v té době jsem ještě televizi sledovala naučeně, takže samozřejmě každý den).

Začal seriál Sex ve městě, který sleduji už také po x-té, stejně jako většina z vás, a stále se směji, brečím, prožívám příběhy těchto čtyř dam.

Je zvláštní, že když to vidíš podruhé, potřetí, a pokaždé je ti o nějaký ten rok víc, vidíš ty příběhy trochu jinak (alespoň u mě to tak je).

A tak je to i v životě. Věkem člověk dospívá k tomu, že co dříve bylo důležité, dnes není, a naopak některé věci teprve s věkem správně pochopíme.

A tak koukám a říkám si, že by mě asi bavilo své pocity, pohledy, názory někomu sdělovat.

V hlavě toho mám často tolik, že nevím, kam to uložit a jak to vše vstřebat. Jak jsem již říkala, ráda si povídám, naslouchám, ale uvědomuji si, že těch druhých, co by naslouchali mně, je velice málo.

Jsou lidé, kteří si zvykli se mi svěřovat, volat, kdy se jim to hodilo, a to pouze s těmi negativními, problémovými informacemi, situacemi. Vyslechni mě, porad'...

Ale pak, když prožívali ty hezké chvílky, to už mi nezavolali a nepochlubili se a nenabili mě tou pozitivní energií.

Samozřejmě mi lichotí, že mi takto důvěřují a svě-
řují mi i nesvěřitelné, ale zkuste si to představit a po-
chopit mě!

Já také někdy potřebuji vypustit a dobít. Balon také
nemůžeme dofukovat pořád... Baterky našich počítačů
a telefonů musíme také dobíjet.